

شهری

روزنامه

چهارشنبه ۳۱ مرداد ۱۴۰۳ | ۱۶ صفحه | ۱۰ هزار تومان | دوره سوم | سال سوم | شماره ۵۸۳
www.hammihanonline.ir

کم جان، اما زنده
گفتاری از محمد جواد غلامرضا کاشی
درباره گفتن اصلاح طلبی و نوسازی آن

گزارش
فرهنگ
۱۶

پاتک به گوته
گفته می شود پلمب مؤسسه آلمانی
واکنشی است به تعطیل شدن مرکز اسلامی هامبورگ

در دولت می ماند؟
درباره احتمال ابقای محمد رضا فرزین
و پیامد آن بر تیم اقتصادی دولت پزشکیان

روزهای سخت نفس

گفت و گو با مادر و دختر ۱۴ ساله ای که ماجرای بازداشتش هنوز ادامه دارد

مجلس امروز درباره کابینه تصمیم می گیرد

روز انتخابات وفایاق تقابل

گزارش
پارلمان
۲۰۳

حسین نورانی نژاد فعال سیاسی اصلاح طلب

وقتی از جریان آشوب‌زی و ویرانگر خود برانداز صحبت می کنیم، منظورمان این جریان است. یک جریان ویرانی طلب خارجی داریم و یک جریان آشوب‌زی داخلی که زیست‌شان در شرایط نازام است. دلیل دومی که برای این رفتار می توانم طرح کنم، این است که جریان تندرو متوجه شده شرایط سیاسی کشور به ضرر آن هادر حال تغییر است. نقطه اوج این تغییر را در انتخابات اخیر می بینیم که حتی با مشارکت در مرز پنجاه درصد، نتوانستند پیروز شوند.

محمد مهاجری روزنامه نگار و تحلیلگر سیاسی

اینکه فردی مواضع منتقدانه از جمله در سال ۱۳۸۸ داشته اما مجموعه امنیتی نظام الان او را برای معرفی به عنوان وزیر تأیید کرده، نشان می دهد که شخص مورد نظر مسئله و مشکلی ندارد. اینکه افراد بعد از ۱۵ سال می آیند و دست به این پرونده سازی ها می زنند، موضوع خیلی مهم‌تری است. نشان می دهد که آن ها دنبال ورود وزیر کارآمد به کابینه نیستند و می خواهند عقده گشایی سیاسی کنند.

نیما فاتح دانش آموخته مدیریت سلامت

حضور ظفر قندی در وزارت بهداشت بزرگترین فرصت است؛ چرا که مدیریت و نیروی انسانی را ارتقا خواهد داد. هیچ مخالفی در سلامت و مدیریت او توجه ویژه‌اش به کادر سلامت شنبه‌های ندارد. پشتیبانی مدیران ارشد جناح‌های مخالف از او، پزشکان امین رهبری نظام، حکایت از ظرفیت بالای او برای اجماع سازی و توافق جهت حل مسائل دارد. انتظار می رود نمایندگان مجلس از این فرصت برای حل مشکلات و کسب رضایت مردم بهره ببرند.

سرمقاله

تصمیم مجلس

اگرچه رای دادن به تک‌تک وزرا کار جالبی نیست و زمینه توافق‌های پشت پرده و بدبختی‌های نادرست را فراهم می کند، و بهترین راه، دادن رای اعتماد به کلیت کابینه است و این شیوه مبنای قانونی هم دارد زیرا مطابق قانون هنگامی که نیمی از اعضای کابینه دولت تغییر کنند باید برای کلیت آن دوباره رای گیری شود و این به معنای بی نیازی از رای دادن به تک‌تک وزرای پیشنهادی است. در هر حال وضعیت کنونی همین است که می بینیم و باید با آن کنار آمد. ولی نکته اینجاست که چگونه ممکن است حدود ۳۰۰ نماینده در جریان برنامه‌های همه وزرا قرار بگیرند تا بتوانند در تأیید و رد صلاحیت آنان نظر دهند؟ فرض کنیم در جریان برنامه قرار گرفتند، چگونه هر نماینده می تواند در همه زمینه‌ها ارزیابی کارشناسی کند؟ در واقع ارزیابی آنان باید به چند مورد کلی محدود شود. این چند مورد هم عموماً تابع بررسی‌های رئیس جمهور باید باشد. مجلس اگر کلیت را تأیید می کند دیگر نباید به جزئیات برنامه‌ها و هماهنگی‌ها در دولت حساسیت داشته باشد و هر کس نباید مطابق سلیقه فردی رای و نظر حرفه‌ای دهد. کار اصلی مجلس از این به بعد این است که باید بر وزرا نظارت کند و اجرای برنامه‌های آنان را از طریق کمیسیون‌های مجلس جویا شود. در واقع باید استقلال قوا را به رسمیت شناخت. وظیفه مجلس قانونگذاری و نظارت است. وظیفه دولت اجرا است. ضرورت چنین تفکیکی در لایحه بودجه هم تأکید می شود. درست است که تأیید وزرا از اختیارات مجلس است ولی تفاهم رکن اصلی این اختیار است. اگر قرار باشد که وزرا صدر صد مطلوب مجلس باشند در این صورت رئیس جمهور چه کاره خواهد بود؟ عکس این هم درست است. اگر قرار باشد که وزرا صدر صد مطلوب رئیس جمهور باشند پس مجلس چه کاره است. راه حل رسیدن به نوعی از تفاهم است در واقع اگر الزام قانونی تأیید مجلس نبود قطعاً وزرای پیشنهادی کمابیش متفاوت می شدند. بعلاوه بسیاری از آنان محصول توافقات پیش از معرفی هستند. این نکته‌ای است که آقای رئیس جمهور دیروز تأکید کردند که «هیچ‌یک از وزرای پیشنهادی بدون مشورت با سطوح عالی کشور به مجلس معرفی نشده‌اند و هماهنگی که دولت به شعار وفاق ملی عمل کرد، اکنون از مجلس و نمایندگان نیز انتظار می رود پایبندی به وفاق را در عمل نشان دهند.»

رئیس جمهور دیروز به مجلس رفت و خواستار رای اعتماد برای همه کابینه شد

پزشکیان: کابینه را با مشورت سطوح عالی معرفی کردم

گفتار
مقامات
۵